

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

19 iunie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:
Președinte - Cobzac Elena,
Judecători – Boico Victor, Burduh Victor, Filincova Svetlana și Visternicean
Dumitru

Judecând, fără citarea părților, recursurile ordinare, declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți – Pasat Liliana și inculpatul Motelica Vladimir, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 19 februarie 2018, în cauza penală privindu-i pe

Motelica Vladimir xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat în or. xxxxx, str. xxxxx

Motelica Gheorghe xxxxx, născut la xxxxxx originar și domiciliat în xxxxxx, str. xxxxx

Termenul de examinare a cauzei:

1.31.05.2013 – 21.11.2013 (prima instanță);

2.10.12.2013 – 05.03.2014 (instanța de apel);

26.09.2014 – 30.09.2015

28.07.2016 – 14.12.2016

05.09.2017 – 19.02.2018

3.20.05.2014 – 22.07.2014 (instanța de recurs).

22.12.2015 – 24.05.2016

01.03.2017 – 25.07.2017

27.04.2018 – 19.06.2018

Asupra recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Fălești din 21 noiembrie 2013, Motelica Vladimir și Motelica Gheorghe au fost recunoscuți vinovați și condamnați în baza art. 164 alin. (2) lit. b), c), e) Cod penal, după cum urmează:

- Motelica V. la 5 (cinci) ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, în temeiul art. 90 Cod penal, pe un termen de probă de 4 ani;

- Motelica Gh. la 4 (patru) ani și o lună închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, în temeiul art. 90 Cod penal, pe un termen de probă de 2 ani.

S-a dispus admiterea parțială a acțiunilor civile înaintate de reprezentanții legali ai părților vătămate xxxxx, cu încasarea de la fiecare inculpat a câte 5000 lei, cu titlu de prejudiciu moral, în beneficiul fiecărei părți vătămate. În rest, acțiunile civile au fost respinse.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat, că Motelica Vladimir, la 23.11.2012, în jurul orei 15:00, având intenția de a răpi persoana cu scopul de a recupera prejudiciul material cauzat prin comiterea unei infracțiuni de sustragere, cu automobilul personal de model „Audi 100” cu n/î xxxxx, s-a deplasat la domiciliul minorului xxxxx, despre care cunoștea cu certitudine că nu are vârsta de 18 ani, profitând de vârsta fragedă a minorului și de imposibilitatea de a opune rezistență, prin constrângere psihică a urcat minorul în automobilul său, pe bancheta din spate, apoi s-au deplasat la barul „Tandem” situat în or. xxxxx, de unde împreună cu fiul său Motelica Gheorghe, în vederea continuării acțiunilor sale ilegale, având intenția de a răpi persoana, cu scopul de a recupera prejudiciul material cauzat prin comiterea unei infracțiuni de sustragere, cu automobilul personal de model „Audi 100”, s-au deplasat prin or. Fălești la domiciliul minorilor: xxxxxx, despre care cunoșteau cu certitudine că nu au vârsta de 18 ani, profitând de vârsta fragedă a acestora și imposibilitatea de a opune rezistență, prin constrângere psihică, iar în cazul lui xxxxx prin înșelăciune, suspectând că aceștia au participat la comiterea unei sustrageri, i-au urcat în automobil, transportându-i în localul barului „Tandem”, ce-i aparține lui Motelica Vladimir.

3. Împotriva sentinței a declarat *apel* avocatul Holban Radu în numele inculpaților, care a solicitat casarea acestora, cu pronunțarea unei noi hotărâri de achitare a ultimilor.

În cererea depusă apelantul a invocat următoarele:

- prima instanță nu a dat probelor apreciere corespunzătoare, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală;

- fapta constatată de prima instanță nu corespunde probelor din dosar;

- nu au fost întrunite elementele infracțiunii incriminate inculpaților, și anume nu a fost constatat faptul răpirii prin înșelăciune și constrângere psihică.

Apelantul a menționat că părțile vătămate se cunoșteau bine cu inculpații, au urcat benevol în automobil, fără a fi constrânși psihic, ulterior deplasându-se prin locuri publice pe timp de zi.

Totodată, apelantul a indicat că instanța de fond a depășit limitele învinuirii formulate în rechizitoriu, reținând în sarcina inculpaților acțiunile de *reținere* și/sau *privare de libertate*, deoarece în sentință s-a indicat că capturarea părților vătămate nu a avut loc. În același context, apelantul a indicat că instanța de fond, din oficiu, a conchis că „constrângerea psihică” din partea inculpaților în privința părților vătămate a constat în aceea că consimțământul lor a fost viciat prin faptul că ei sunt minori, că majoritatea părților vătămate îl cunoșteau pe Motelica G. ca pe un băiat bun și nu aveau frică de el, ce i-a determinat să accepte deplasarea la bar. În opinia apelantului, circumstanțele invocate de instanță nu constituie elemente ale constrângerii (violenței) psihice.

Astfel, apelantul consideră că instanța de fond nu a fost în drept să facă din oficiu concluziile sus-indicate, în situația în care partea acuzării nu a indicat în actul de învinuire, în mod expres și în conformitate cu art. 6 alin. (3) lit. a) CEDO și art. 281 alin. (2), art. 296 alin. (2) Cod de procedură penală, în ce au constat acțiunile de „înșelăciune” și de „constrângere psihică”, incriminate inculpaților.

Suplimentar, apelantul a indicat că la 23.11.2012, în jurul orei 15:00, nu a existat faptul deplasării inculpatului Motelica V. la domiciliul minorului xxxxx și al transportării lui la barul „Tandem”, după cum s-a indicat în actul de învinuire și s-a reținut în sentință, deoarece în ședință de judecată s-a stabilit cu certitudine că inculpatul Motelica V. s-a deplasat la domiciliul minorului la 23.11.2012 în jurul orelor 9:30 – 10:30, fapt confirmat prin declarațiile inculpatului Motelica V., ale părții vătămate xxxxx și ale martorului Cebanu V.

Apelantul a considerat că inculpatul Motelica V. nu s-a deplasat la domiciliul acestuia cu intenția de a-l răpi în scopul de a-și recupera prejudiciul material cauzat printr-o infracțiune de sustragere, după cum s-a incriminat în rechizitoriu și s-a reținut în sentință. De asemenea, apelantul consideră că inculpatul Motelica V. nu l-a constrâns psihic pe minorul xxxxx și nu a existat faptul că inculpatul Motelica V. să-l fi urcat pe minorul xxxxx în automobil, care la fel a fost indicat în rechizitoriu și constatat în sentință, în consecință considerând că la data de 23.11.2012, în jurul orei 15:00, nu a existat faptul deplasării inculpatului Motelica V. la domiciliul lui xxxxx. În contextul dat, apelantul a invocat că inculpatul Motelica V. s-a deplasat la domiciliul lui xxxxxx pe 23.11.2012, în jurul orelor 9:30 – 10:30, fără a avea intenția de a-l răpi, adică de a-l captura și de a-l transporta contrar voinței sale la barul „Tandem” pentru a-l priva de libertate, cu scopul de a-și recupera prejudiciul material cauzat printr-o infracțiune de sustragere, astfel minorul xxxxx nu a fost capturat și privat de libertate.

Apelantul a indicat că Motelica V., care avea statut de victimă în urma unei infracțiuni de sustragere, la solicitarea șefului de post Ceban V., fiind conștient de faptul că nu comite nimic ilegal și că organul de poliție este sesizat oficial, s-a deplasat cu automobilul liber, deschis și benevol împreună cu xxxxx la barul „Tandem”, ca să-l aștepte pe sectorist pentru a cerceta cazul. Această situație a fost constatată și în ședința de judecată, și anume că xxxxxx la fel în mod liber și benevol, în jurul orei 15:00, s-a deplasat cu inculpații la domiciliile persoanelor la care dânsul a indicat ca fiind implicate în săvârșirea unor infracțiuni de sustragere.

În același context, faptul că această deplasare a fost benevolă și liberă, fără careva forțare și privare de libertate, rezultă atât din declarațiile lui xxxxx cât și din cele date în ședință de judecată de celelalte părți vătămate xxxxxx din care se deduce că acesta se simțea și circula liber, se deplasa liber în automobil, ieșea și se întorcea liber în el, în consecință fiind cert că inculpații nu au capturat și nu au urcat pe nimeni în automobil, prin înșelăciune și constrângere fizică.

Apelantul a menționat că instanța nu a indicat în ce anume a constatat profitarea inculpaților de vârsta fragedă și imposibilitatea de a opune rezistență a minorilor, în raport cu fiecare din ei și cu circumstanțele particulare referitoare la fiecare, inclusiv vârsta, precum și care sunt probele care dovedesc aceste fapte. Astfel, apelantul indică că inculpații, în ședință de judecată, au declarat că nu au cunoscut la data de 23.11.2012 că partea vătămată xxxxxx nu are vârsta de 18 ani, menționând că nu l-au cunoscut pe acesta până la cazul dat, reieșind din faptul că el lucra la salonul de internet care activează în regim non-stop și munca minorilor nu este admisă, în consecință considerând că este adult. La rândul său, partea acuzării nu a prezentat

careva probe care ar demonstra cu certitudine că inculpații cunoșteau că xxxxx nu avea împlinită vârsta de 18 ani.

Apelantul indică că la 23.11.2012 nu a existat faptul deplasării inculpaților la domiciliul lui xxxxx iar însăși prin actul de învinuire s-a incriminat deplasarea la salonul internet situat pe str. M. Eminescu din or. Făleşti, dar nu la domiciliul lui xxxxxxxx.

Apelantul a menționat că în învinuirea formulată nu s-a indicat absolut nimic despre „reținerea” și/sau „privarea de libertate” a părților vătămate de către inculpați, iar potrivit art.24 alin.(2) și art.325 alin.(1) Cod de procedură penală, instanța de judecată nu este organ de urmărire penală și nu se manifestă în favoarea acuzării, judecarea cauzei urmând a fi efectuată strict în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 05 martie 2014, apelul declarat a fost respins, ca nefondat, cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a indicat că vinovăția inculpaților în comiterea infracțiunii incriminate a fost confirmată pe deplin prin probele acumulate în cadrul urmăririi penale și examinate în cadrul cercetării judecătorești acțiunile cărora corect au fost încadrate în baza art.164 alin.(2) lit. b), c), e) Cod penal, cu semnele calificative: răpirea unei persoane, săvârșită de două persoane asupra mai multor persoane, cu bună știință asupra unui minor.

Astfel, instanța de apel a reținut că inculpații, luând părțile vătămate, fără acordul părinților, pentru a-i deplasa în barul „Tandem” cu scopul de a ajuta colaboratorii de poliție, au avut intenția directă de a-i răpi, răpirea acestora fiind ușor realizată, fără a recurge la capturare, deoarece victimele se deplasau în direcția barului “Tandem” în mod aparent benevol.

În particular, instanța de apel a menționat că nu putea fi reținut argumentul invocat de inculpați, precum că ei au acționat în mod deschis când au mers și i-au luat pe toți minorii, deoarece au anunțat autoritățile despre furtul în care îi considerau implicați pe ultimii. Acțiunea inculpaților a fost legată de scopul lor de a ajuta colaboratorii de poliție în exercitarea atribuțiilor de serviciu, exercitând un drept presupus în mod arbitrar, ca în final să aibă posibilitate de a recupera prejudiciul cauzat prin infracțiune. Deci, scopul inculpaților în cazul dat nu ținea de „interesul material” imputat, care în consecință nu și-a găsit confirmare în cadrul cercetării judecătorești, motiv din care, în opinia instanței de apel, prima instanța întemeiat exclus acest semn calificativ din învinuirea adusă inculpaților. Instanța de apel a considerat că acțiunile inculpaților aveau caracter ascuns, ce s-a manifestat prin omisiunea de apelare a reprezentanților legali ai minorilor, în cauză notificarea adresată către organul de poliție nefiind aptă de a îndreptăți acțiunile inculpaților. În același context, instanța de apel a considerat că întâlnirea inculpatului Motelica V. cu colaboratorul de poliție, în timp ce se deplasa spre bar împreună cu xxxxxx la fel nu legifera acțiunile acestuia.

Astfel instanța de apel a considerat că reținerea părților vătămate în urma notificării autorității competente despre săvârșirea unei crime, în urma căreia ultima nu a reacționat, nu servește drept temei pentru înlăturarea răspunderii penale.

5. Hotărârile judecătorești au fost atacate cu recurs ordinar de către avocat în numele inculpaților, care a solicitat casarea acestora, cu pronunțarea unei noi hotărâri de achitare în privința ultimilor, invocând următoarele motive:

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și a admis erori grave de fapt;

- în acțiunile inculpaților nu sunt întrunite elementele infracțiunii incriminate.

În particular, recurentul a invocat argumente similare celor din cererea de apel, și anume că instanțele ierarhic inferioare nu au apreciat probele potrivit prevederilor art.101 Cod de procedură penală.

Recurentul a considerat că învinuirea înaintată inculpaților este abstractă în partea ce ține de faptul că toate părțile vătămate au fost urcate de inculpați în automobilul inculpatului Motelica V., prin înșelăciune și constrângere psihică, în aceasta nefiind indicat în ce a constat „înșelăciunea” și „constrângerea psihică”, ținând cont de faptul noțiunile date se exclud reciproc. În contextul dat, recurentul a reiterat că actul de învinuire este divergent, neclar și contrar prevederilor art. art.6 § (3) lit. a) CEDO, 281 alin.(2), 296 alin.(2) Cod de procedură penală. În același context, recurentul a indicat că nu a existat faptul deplasării inculpaților la domiciliul lui xxxxx, pe data de 23.11.2012, deoarece acesta nu a fost indicat în rechizitoriu, chestiune care a fost invocată în apel, însă asupra căreia instanța de apel nu s-a pronunțat. Suplimentar, recurentul a indicat că prin învinuirea formulată inculpaților în rechizitoriu nu le-a fost incriminat „abuzul de încredere” ca metodă de comitere a infracțiunii și prin ce s-au manifestat acțiunile de „înșelăciune” și de „constrângere psihică”, incriminate inculpaților, iar instanța de fond și de apel nu au fost în drept să facă din oficiu asemenea concluzii, situație ce atestă depășirea limitelor învinuirii formulate.

Recurentul a considerat că fapta reținută de instanțe în sarcina inculpaților nu conține elementul obligatoriu al componentei infracțiunii de răpire a persoanei – latura obiectivă, adică nu conține nimic referitor la faptul că părțile vătămate ar fi fost capturate, că ar fi fost reținute și/sau private de libertate, fiind de menționat că instanțele de fond și apel au conchis că capturarea părților vătămate nu a avut loc.

Totodată, recurentul a indicat că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra argumentelor, potrivit cărora prima instanță nu a indicat în sentință în ce anume a constat profitarea inculpaților de vârsta fragedă și imposibilitatea de a opune rezistență de către părțile vătămate, în raport cu fiecare din ele și cu circumstanțele particulare referitoare la fiecare, inclusiv vârsta, precum și care sunt probele care dovedesc aceste fapte, totodată partea acuzării neprezentând probe care ar demonstra cu certitudine că inculpații cunoșteau că xxxxx nu are împlinită vârsta de 18 ani.

Recurentul a menționat că instanța de apel, în concluziile sale privitoare la existența faptului infracțiunii de răpire în acțiunile inculpaților și a vinovăției acestora, a invocat că infracțiunea de răpire se consideră consumată din momentul reținerii persoanei, însă în fapta reținută de instanță în sentință, care a fost menținută prin decizia instanței de apel, nu a fost indicat nimic cu referire la „reținerea” și/sau

„privare de libertate” a persoanelor recunoscute de organul de urmărire penală în calitate de părți vătămate.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 22 iulie 2014, a fost admis recursul declarat de avocat, casată total decizia instanței de apel și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

6.1. În motivarea soluției adoptate, instanța de recurs a menționat că deși acțiunile inculpaților au fost încadrate de prima instanță în baza art. 164 alin. (2) lit. b), c), e), f) Cod penal, ca: „*răpirea unei persoane, săvârșită de două sau mai multe persoane, asupra a două sau mai multe persoane, cu bună știință asupra unui minor, din interes material*”, potrivit părții descriptive a sentinței instanța nu a judecat fondul cauzei în raport cu circumstanțele invocate în rechizitoriu, pe fiecare episod în parte, cu indicarea locului, timpului, modului săvârșirii faptelor, formei și gradului de vinovăție a fiecărui inculpat, motivelor și consecințelor infracțiunii, *precum și* a depășit limita învinuirii formulate, deoarece în descriptivul sentinței s-a referit la diverse acțiuni ale inculpaților, neconstatate inițial și neregăsite în rechizitoriu.

Instanța de recurs a conchis că, prima instanță a ignorat faptul că în rechizitoriu nu este indicat și nici constatat de organul de urmărire penală care este esența acțiunilor „*prin înșelăciune și constrângere psihică*”, care ar fi acțiunile infracționale concrete ale inculpaților, în special a lui Motelica G. în raport cu elementele infracțiunii prevăzute la art. 164 alin. (2) lit. b), c), e), f) Cod penal, cât și cu cele reflectate în doctrina dreptului penal, potrivit căreia răpirea unei persoane presupune: 1) capturarea victimei; 2) luarea și deplasarea ei de la locul acesteia permanent sau provizoriu și 3) reținerea persoanei cu privarea de libertate împotriva voinței sau neluarea în seamă a voinței acesteia.

Instanța a omis să se expună asupra faptului că, fiecare episod din rechizitoriu se finisează cu constatarea: „*transportat în localul barului*”. Însă, în actul de învinuire lipsește cu desăvârșire descrierea și incriminarea inculpaților a eventualelor evenimente și fapte derulate ulterior în respectivul bar, locul amplasării și caracteristicile acestui local. Astfel, nu este clar în ce circumstanțe concrete, în viziunea acuzării, a derulat și s-a consumat infracțiunea de răpire de persoane, imputată inculpaților.

Totodată, instanța de recurs a menționat că, instanța de apel nu a apreciat în niciun fel declarațiile martorilor oculari ai transportării părților vătămate către bar și a evenimentelor care au avut loc, cum ar fi cele ale colaboratorilor de poliție Ceban V., Condrat L., Catlabuga R., Călin V., ale colaboratorilor ÎS „Serviciul Pază”, care activau în timpul respectiv pe teritoriul pieții unde este amplasat barul în cauză, Bulgac I., și Deaciuc M., ale vânzătoarei acestui bar Savciuc A.

Instanța nu a apreciat aceste probe în coroborare și în raport cu argumentele apărării că răpirea unei persoane este incompatibilă cu acțiuni de deplasare a acesteia în mod deschis și cu înștiințarea prealabilă a colaboratorilor de poliție și a martorilor oculari despre acțiunile întreprinse.

Totodată, instanța de recurs a stabilit că prima instanță a constatat în mod divergent că: "având intenția de a răpi persoana cu scopul de a recupera prejudiciul material cauzat prin comiterea unei infracțiuni de sustragere, scopul inculpaților în cazul dat nu ține de „interesul material” imputat, care nu și-a găsit suport probatoriu în cadrul cercetării judecătorești... , cu scop de a ajuta colaboratorii de poliție... , au avut intenție directă de a-i răpi... , fără a recurge la capturare... , acțiunile inculpaților au caracter ascuns... , apelul către organul de poliție nu îndreptățește acțiunile inculpaților... întâlnirea cu colaboratorul de poliție în timp ce se deplasa spre bar nu legitimează acțiunile... , reținerea persoanelor în urma anunțului despre săvârșirea unei crime către autoritatea competentă, care nu a reacționat prompt, nu servește drept temei de înlăturare a răspunderii penale", totodată constatând că: „în acțiunile inculpaților sunt prezente semnele caracteristice samavolniciei...”, condamându-i pe inculpați, în mod contradictoriu, pentru săvârșirea altei infracțiuni - de răpire a unei persoane.

Astfel, instanța de recurs a conchis că instanța de apel nu a judecat apelul declarat în condițiile legii, deoarece nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și a adoptat o hotărâre care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 30 septembrie 2015 a fost admis apelul declarat, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpații Motelica Vladimir și Motelica Gheorghe au fost achitați de sub învinuirea adusă în baza art.164 alin.(2) lit. b), c), e), f) Cod penal, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

7.1. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a statuat că instanța de fond nu a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și nu a dat apreciere probelor din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar tuturor în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, în consecință considerând că nu a judecat fondul cauzei în condițiile legii și a adoptat o sentință care nu cuprinde motivele legale pe care se întemeiază soluția, depășind limitele învinuirii formulate inculpaților și eronat ajungând la concluzia privind constatarea vinovăției inculpaților în comiterea infracțiunii prevăzute de art.164 alin.(2) lit. b),c),e) Cod penal.

Instanța de apel a constatat că în cadrul judecării cauzei nu au fost aduse probe care ar demonstra că în acțiunile inculpaților se conțin elementele infracțiunii incriminate acestora.

8. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recursuri ordinare de către procuror și avocat în numele părții vătămate xxxxxx

8.1. Procurorul, prin recursul declarat, invocând drept temeiuri pentru recurs prevederile art.427 alin. (1) pct. 6) și 12) Cod de procedură penală, a solicitat casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În argumentarea recursului declarat, procurorul a invocat următoarele motive:

- decizia instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția;
- faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită;

- probele prezentate în suportul învinuirii formulate confirmă vinovăția inculpaților, fiind astfel pripite concluziile instanței de apel, prin care s-a contrazis acest fapt;

- partea apărării nu a contestat legalitatea probelor acumulate de către organul de urmărire penală;

- părțile vătămate minore urmau a fi citate legal și asistate de reprezentanți legali, pedagog, dar nu aduși în modul cum a hotărât inculpatul Motelica V., fiind de competența exclusivă a procurorului instrumentarea cauzelor penale ce ține de comiterea infracțiunilor de către minori, respectiv și citarea acestora potrivit prevederilor legale;

- probele prezentate în suportul învinuirii formulate demonstrează faptul că părțile vătămate au fost forțate fizic și psihic sub diferite pretexte să urce în mașina inculpatului;

- este corectă concluzia primei instanței privind excluderea din acțiunile incriminate inculpaților a calificativului prevăzut de lit. f), alin. (2) art. 164 Cod penal - „comiterea infracțiunii din interes material”, în această parte sentința nefiind contestată de partea acuzării.

8.2. Avocatul în numele părții vătămate xxxxx prin recursul declarat, invocând drept temei pentru recurs prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a solicitat casarea acesteia, cu menținerea sentinței.

În argumentarea recursului declarat, avocatul a invocat următoarele motive:

- decizia instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în particular instanța de apel nu și-a motivat concluzia din care considerente învinuirea formulată este incompletă, neclară și care anume limite ale învinuirii au fost depășite de către instanța de fond, la judecarea cauzei;

- la finalizarea urmăririi penale și prezentarea pentru a face cunoștință cu materialele cauzei penale, la 29.05.2013, învinuiții și apărătorul lor n-au contestat legalitatea probelor anexate la materialele cauzei penale;

- instanța de apel nu a explicat din care considerente a ajuns la concluzia că în cauza penală în privința inculpaților au fost viciate urmărirea penală și examinarea cauzei în fond;

- instanța de apel, pronunțând o decizie de achitare în privința inculpaților, a admis erori de drept, care afectează dreptul părții vătămate la un proces echitabil.

9. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 24 mai 2016, au fost admise recursurile ordinare declarate, casată total decizia atacată și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

9.1. În motivarea soluției adoptate, instanța de recurs a considerat că instanța de apel nu a făcut o analiză amplă a probelor acumulate pe cauză, nu a argumentat detaliat concluziile sale respingerea probelor ce au fost administrate în suportul învinuirii aduse inculpaților și, în consecință, nu a soluționat fondul cauzei în conformitate cu prevederile legale.

Instanța de recurs a reținut că în situația în care instanța de apel a ajuns la concluzia că învinuirea incriminată inculpaților este imprecisă și dubioasă, aceasta

constituind un impediment întru luarea în considerație a probelor puse la baza învinuirii și întru constatarea elementelor infracțiunii, săvârșirea cărora a fost incriminată inculpaților, instanța de apel urma de la bun început să aprecieze faptul că actul de punere sub învinuire este nul.

În prezența circumstanțelor constatate, instanța de recurs a conchis că instanța de apel a adoptat o hotărâre nemotivată, contrară prevederilor art.417 Cod de procedură penală, reiterând că obligația instanței de a-și motiva hotărârea face parte din setul de garanții stabilite pentru existența unui proces echitabil. În acest sens, instanța de recurs a statuat că erorile admise de către instanța de apel cădeau sub incidența prevederilor art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală și nu puteau fi corectate în ordinea procedurii de recurs, motiv pentru care decizia instanței de apel urma a fi casată total, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

10. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 14 decembrie 2016, pronunțată integral la 13 ianuarie 2017, a fost casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care:

- Motelica Vladimir a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.164 alin.(2) lit. b), c), e) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani, cu suspendarea condiționată a executării acesteia pe o perioadă de probațiune de 2 ani, în temeiul art. 90 Cod penal;

- Motelica Gheorghe a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.164 alin.(2) lit. b), c), e) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani, cu suspendarea condiționată a executării acesteia pe o perioadă de probațiune de 1 an, în temeiul art. 90 Cod penal;

În rest, au fost menținute dispozițiile sentinței privind soluționarea acțiunii civile și măsurile preventive aplicate inculpaților.

10.1. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a reținut că instanța de fond, în baza probelor legal administrate și verificate în ședința instanței de judecată, care au fost just apreciate în baza art.101 Cod de procedură penală, sub aspectul pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, a stabilit toate aspectele de fapt și de drept, ajungând la concluzia corectă privind vinovăția inculpaților în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.164 alin.(2) lit.b), c), e) Cod penal.

În susținerea concluziei respective, instanța de apel a menționat că aceasta este fundamentată pe un ansamblu de probe, și anume: declarațiile părților vătămate xxxxx (f.d.124-126, vol.II), xxxxx. (f.d. 127-129, vol.II), xxxxx. (f.d.130-132, vol.II), xxxxx. (f.d.133-134, vol. II), xxxxx (f.d.137-138, vol.II), xxxxx (f.d.143-145, vol.II), xxxxx (f.d.165-166, vol.II) și xxxxx (f.d.167, vol.II); declarațiile reprezentanților legali ai părților vătămate Conoval A. (f.d.135-136, vol.II), Roman R. (f. d. 139-140, vol. II), Fărîmă N. (f.d.146-147, vol.II), Manoli I. (f.d.148-151, vol. II) și Dahis R. (f.d.168, vol. II); declarațiile martorilor Clișciuc V. (f.d.141-142, vol.II), Ceban V. (f.d.152-153, vol. II), Condrat L. (f.d.154-155, vol. II), Calin V. (f.d.156-157, vol.II), Catlabuga R. (f.d.158-159, vol.II), Bulgac I. (f.d.161, vol.II),

Clișciuc I. (f.d.163, vol.II), Savciuc A. (f.d.164, vol.II) și Dahis L. (f.d.169, vol. II); alte probe scrise, cercetate în ședința instanței de apel (f.d.226, vol.IV).

11.Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs ordinar de avocatul Holban Radu în numele inculpaților, după la 13 februarie 2017, care în temeiul art.427 alin.(1) pct.6), 8) Cod de procedură penală a solicitat casarea totală a acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea cererii depuse, recurentul a invocat următoarele:

- învinuirea formulată inculpaților prin rechizitoriu se limitează, sub aspect temporal, la acțiunile ce au avut loc până la momentul transportării pe 23.11.2013, în jurul orei 15:00, a părților vătămate la barul “Tandem,, în acest sens, prima instanță a luat în considerare argumentele apărării și a reținut anume acele declarații ale martorilor, părților vătămate și inculpaților, care se referă la faptele produse până la momentul transportării părților vătămate la barul “Tandem,, iar restul declarațiilor și probelor care se refereau la ceea ce s-a produs după transportarea părților vătămate instanța le-a respins, neluându-le în considerare la adoptarea sentinței. Din aceleași motive, prima instanță a respins pretențiile din acțiunile civile înaintate de reprezentanții legali ai părților vătămate xxxxxx, în legătură cu acțiunile inculpaților care presupus au avut loc deja după transportarea părților vătămate la barul “Tandem” (pg.11 din sentință).

- sentința a fost atacată cu apel doar de către partea apărării, ceea ce denotă că atât procurorul, cât și părțile vătămate nu au contestat concluziile primei instanțe, care vizau respingerea probelor și pretențiilor din acțiunile civile ce se refereau la circumstanțe care ar fi avut loc după transportarea părților vătămate; în pofida acestuia fapt, contrar prevederilor legale instanța de apel, prin decizia din 14.12.2016, le-a înrăutățit inculpaților situația în apelul declarat în numele lor de avocat, ceea ce constituie o încălcare flagrantă a dreptului inculpaților la un proces echitabil.

- deși prima instanță a reținut în sarcina inculpaților o singură faptă infracțională, instanța de apel din oficiu și în interesele părții acuzării, care nu a atacat sentința cu apel, a reținut în decizia adoptată, în sarcina fiecărui inculpat, comiterea a 7 episoade distincte de infracțiune.

- cu toate că la adoptarea sentinței prima instanță a exclus din învinuirea înaintată inculpaților anumite semne calificative – 1) săvârșirea infracțiunii prin înșelăciune în privința părților vătămate xxxxxx ; 2) săvârșirea infracțiunii prin constrângere psihică în privința părții vătămate Manoli M., iar partea acuzării nu a atacat sentința cu apel, instanța de apel, ilegal și din oficiu, a reținut în sarcina inculpaților comiterea infracțiunilor de răpire în privința fiecărei părți vătămate prin înșelăciune și constrângere psihică, astfel înrăutățind situația inculpaților în apelul declarat în numele acestora de către avocat.

- instanța de fond a exclus din învinuirea înaintată inculpaților prin rechizitoriu semnul calificativ, prevăzut de art.164 alin. (2) lit. f) Cod penal – săvârșirea infracțiunii din interes material.

Recurentul consideră că în acest mod instanța de apel a încălcat prevederile art. 394 alin. (1) pct. 4), 5) Cod de procedură penală.

Învinuirea înaintată inculpaților este neclară și dubioasă, fapt invocat de către partea apărării încă la faza judecării cauzei în fond, asupra căruia partea acuzării nu a reacționat în nici un mod. Caracterul defectuos al învinuirii a fost confirmat inclusiv prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 22.07.2014.

12. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 25 iulie 2017 a fost admis recursul ordinar declarat de avocatul Holban Radu în numele inculpaților Motelica Vladimir și Motelica Gheorghe, casată total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 14 decembrie 2016, în cauza penală în privința lui Motelica Vladimir și Motelica Gheorghe și dispusă rejudecarea cauzei de către aceiași instanță de apel, în alt complet de judecată.

12.1. În motivarea soluției adoptate, instanța de recurs a menționat că instanța de apel, constatând acțiunile inculpaților în corespundere exactă cu conținutul învinuirii imputate prin rechizitoriu, a reținut în sarcina inculpaților o altă situație decât cea constatată în sentință, ceea ce a rezultat în agravarea situației inculpaților în apelul declarat de avocat în numele lor, or fapta constatată de către instanța de apel diferă de cea constatată de prima instanță atât sub aspect de formulare textuală (prin separare a acțiunilor inculpaților pe episoade distincte, în raport cu fiecare parte vătămată), cât și sub aspect de conținut (prin atestarea existenței elementelor de constrângere psihică și înșelăciune, aplicate simultan, în raport cu fiecare parte vătămată).

În același context, Colegiul penal lărgit a constatat că instanța de apel, calificând acțiunile inculpaților în baza art.164 alin.(2) lit. b), c), e) Cod penal și statuând asupra corectitudinii excluderii, de către instanța de fond, a semnului calificativ prevăzut de lit. f) alin.(2) art.164 Cod penal – săvârșirea infracțiunii din interes material, în mod contradictoriu și eronat a reținut în sarcina inculpaților prezența acestui semn calificativ, constatând pe fiecare episod de răpire că inculpații au acționat “cu scop de a recupera prejudiciul material cauzat prin comiterea unei infracțiuni de sustragere”.

Totodată, instanța de recurs a reținut, că instanța de apel, constatând faptele imputate inculpaților ca fiind dovedite, a omis de a aprecia în mod corespunzător că în rechizitoriu nu este indicat și nici constatat de organul de urmărire penală care este esența acțiunilor realizate “prin înșelăciune și constrângere psihică”, care ar fi acțiunile infracționale concrete ale inculpaților, în special ale lui Motelica Gheorghe în raport cu elementele infracțiunii prevăzute la art.164 alin.(2) lit.b), c), e), f) Cod penal, cât și cu cele reflectate în doctrina dreptului penal, potrivit căreia răpirea unei persoane presupune: 1) capturarea victimei; 2) luarea și deplasarea ei de la locul acesteia permanent sau provizoriu și 3) reținerea persoanei cu privarea de libertate împotriva voinței sau neluarea în seamă a voinței acesteia.

În contextul celor enunțate, instanța de recurs a constatat că în sarcina inculpatului Motelica Gheorghe, spre deosebire de fapta reținută în privința lui Motelica Vladimir (conform căreia acesta se afla la volanul unui automobil, se

deplasa cu acesta la locul aflării părților vătămate și le urca în salon sau portbagaj), fapta a fost constatată fără indicarea acțiunilor concrete prin care acesta, diferențiat de acțiunile tatălui său, a realizat răpirea părților vătămate, statuând, că fapta reținută în sarcina inculpatului Motelica Gheorghe este practic identică cu cea reținută în privința lui Motelica Vladimir.

În acest sens, instanța de recurs n-a acceptat concluzia instanței de apel privitor la vinovăția inculpatului Motelica Gheorghe, în care nu au fost prezentate și delimitate, în raport cu alt inculpat, acțiunile concrete ale lui Motelica Gheorghe și contribuția acestuia la săvârșirea infracțiunii.

Suplimentar, instanța de recurs a relevat că fapta reținută în sarcina inculpaților, pe episodul răpirii lui xxxxxx, instanța de apel în mod contradictoriu a constatat că la barul „Tandem” a fost transportat minorul xxxxxx.

Totodată, s-a constatat că instanța de apel a omis de a da o apreciere corespunzătoare acțiunilor civile depuse în cauză, or soluția de menținere a sentinței în partea soluționării acțiunilor civile este una contradictorie, reieșind din considerentul că prima instanță a statuat asupra faptului că pretențiile în cauză urmau a fi respinse, din motiv că țineau de acțiunile inculpaților care au fost realizate deja la momentul aflării cu părțile vătămate în incinta barului “Tandem” și care nu le-au fost incriminate prin rechizitoriu.

13. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 19 februarie 2018, a fost admis apelul avocatului Holban Radu în interesele inculpaților, casată sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre prin care Motelica Gheorghe a fost achitat de sub învinuirea adusă pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii, iar Motelica Vladimir a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.164 alin.(2) lit. b),c) Cod penal, și în baza acestei legi i s-a aplicat pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani.

În temeiul art.90 Cod penal, executarea pedepsei a fost suspendată, pe un termen de probă 2 ani.

Acțiunea civilă înaintată de reprezentanți legali ai părților vătămate Manoli Maxim și Franchevi Igor a fost respinsă.

13.1.În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a reținut că nu poate susține concluzia primei instanțe, deoarece instanța de fond contrar probelor a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și greșit a ajuns la concluzia privind condamnarea lui Motelica Vladimir și Motelica Gheorghe în baza art.164 alin.(2) lit. b), c), e) Cod penal.

În urma examinării cauzei penale, instanța de apel a constatat că nu au fost aduse probe veridice incontestabile care ar demonstra că în acțiunile inculpatului Motelica Gheorghe se conțin elementele infracțiunii prevăzute de art.164 alin.(2) lit. b), c), e) Cod penal și anume latura subiectivă a infracțiunii care, se caracterizează, în primul rând prin vinovăția sub formă de intenție directă, pe când în urma examinării probelor din punct de vedere al coroborării lor instanța nu a stabilit acest element al componenței de infracțiune în acțiunile lui Motelica Gheorghe.

Instanța de apel în motivarea soluției adoptate a constatat, că în ședința de judecată s-a stabilit cu certitudine faptul răpirii lui xxxxxx , fiind confirmat cu

certitudine și prezența lui Motelica Gheorghe în incidentele date, însă această prezență a lui Motelica Gheorghe nu dovedește prezența elementelor infracțiunii în acțiunile acestuia.

13.2. În acest sens, instanța de apel a reținut prezența circumstanțelor comiterii acestei infracțiuni și anume în acțiunile lui Motelica Vladimir, care anume și este persoana vinovată în aceste acțiuni infracționale, stabilind, că anume **Motelica Vladimir**, la data de 23.11.2012, în jurul orei 15:00, având intenția de a răpi persoana, cu automobilul personal de model „Audi 100” cu n/î xxxxx s-a deplasat la domiciliul minorului xxxx, despre care cunoștea cu certitudine că nu are vârsta de 18 ani, profitând de vârsta fragedă a minorului și imposibilitatea de a opune rezistență, constrângere psihică a urcat minorul xxxxx în automobilul său pe bancheta din spate, apoi s-a deplasat la barul „Tandem” situat în xxxxx.

Tot el, în vederea continuării acțiunilor sale ilegale la data de 23.11.2012, în jurul orei 15:00, având intenția de a răpi persoana, cu automobilul personal de model „Audi 100”, s-a deplasat la sediul salonului de internet situat pe str. M. Eminescu în or. Fălești, unde era la acel moment minorul xxxxx, despre care cunoștea cu certitudine că nu are vârsta de 18 ani, unde profitând de vârsta fragedă a minorului și imposibilitatea de a opune rezistență, prin constrângere psihică, suspectând că a participat la comiterea unei sustrageri, a urcat minorul xxxxxx în automobilul său pe bancheta din spate.

Tot el, în vederea continuării acțiunilor sale ilegale la data de 23.11.2012, în jurul orei 15:00, având intenția de a răpi persoana, cu automobilul personal de model „Audi 100” s-a deplasat la domiciliul minorului xxxxx, despre care cunoștea cu certitudine că nu are vârsta de 18 ani, unde profitând de vârsta fragedă a minorului și imposibilitatea de a opune rezistență, suspectând că a participat la comiterea unei sustrageri, prin înșelăciune a urcat minorul xxxxx în automobilul său pe bancheta din spate.

Tot el, în vederea continuării acțiunilor sale ilegale la data de 23.11.2012, în jurul orei 15:00, având intenția de a răpi persoana, cu automobilul personal de model „Audi 100” s-a deplasat la domiciliul minorului xxxxx, despre care cunoștea cu certitudine că nu are vârsta de 18 ani, unde profitând de vârsta fragedă a minorului și imposibilitatea de a opune rezistență, prin constrângere psihică, suspectând că a participat la comiterea unei sustrageri, a urcat minorul xxxxx în automobilul său pe bancheta din spate.

Tot el, în vederea continuării acțiunilor sale ilegale, la data de 23.11.2012, în jurul orei 15:00, având intenția de a răpi persoana, cu automobilul personal de model „Audi 100” s-a deplasat la domiciliul minorului xxxxxx, despre care cunoștea cu certitudine că nu are vârsta de 18 ani, unde profitând de vârsta fragedă a minorului și imposibilitatea de a opune rezistență, prin constrângere psihică suspectând că a participat la comiterea unei sustrageri, de lângă poarta gospodăriei unde locuiește, a urcat minorul xxxxxx în portbagajul automobilului său.

Tot el, în vederea continuării acțiunilor sale ilegale, la data de 23.11.2012, în jurul orei 15:00, având intenția de a răpi persoana, cu automobilul personal de model „Audi 100” s-a deplasat la domiciliul fraților xxxxxx, despre care cunoștea cu

certitudine că nu au vârsta de 18 ani, unde profitând de vârsta fragedă a minorilor și imposibilitatea de a opune rezistență, prin constrângere psihică, suspectând că au participat la comiterea unei sustrageri, din apropierea gospodăriei lor a urcat minorii xxxxx în portbagajul automobilului său.

Tot el, în vederea continuării acțiunilor sale ilegale, la data de 23.11.2012, în jurul orei 15:00, având intenția de a răpi persoana, cu automobilul personal de model „Audi 100” s-a deplasat la domiciliul minorului xxxxx, despre care cunoștea cu certitudine că nu are vârsta de 18 ani, unde profitând de vârsta fragedă a minorului și imposibilitatea de a opune rezistență, prin constrângere psihică, suspectând că a participat la comiterea unei sustrageri, de la domiciliu a urcat minorul xxxxx în portbagajul automobilului său și i-a transportat în localul barului „Tandem” ce-i aparține lui personal.

Instanța de apel a conchis că acțiunile inculpatului Motelica Vladimir se încadrează în baza art.164 al.(2) lit. b), c) CP RM cu semnele calificative *de răpire a mai multor persoane săvârșită cu bună știință asupra unor minori*.

13.3. Aceste circumstanțe au fost stabilite prin: declarațiile părților vătămate xxxxxx, declarațiile martorilor Catlabuga Roman, Călin Victor, Clișciuc Valentina, Caban Vasile, Bulgac Igor, Deaciuc Mihail, Savciuc Aliona, Clișciuc Ivan și Danileco Nicolai, declarațiile reprezentanților legali Roman Rodica, Dahis Rodica, Franchevici Igor și Conoval Angela, declarațiile inculpaților Motelica Gheorghe cu Motelica Vladimir și probele scrise administrate și cercetate de instanța de fond și cea de apel cum sunt: plângerea înaintată de Manoli Ina la data de 23.11.2012, prin care comunică de a fi luate măsuri conform legii cu directorul magazinului alimentar „Tandem” (f.d.9, vol. I); raportul de examinare medico legală nr. 282 din data de 23.11.2012, prin care se certifică la cet. xxxxx - traumatism craniu cerebral cu comoție cerebrală a putut fi pricinuit la timpul indicat și în circumstanțele indicate și se referă la categoria leziuni corporale ușoare (f.d.11, vol. I); procesul verbal de autosesizare din data de 30.11.2012, prin care se constată de către OOS a SP Fălești l-nt de poliție, Ceban Vasile, că la data de 23.11.2012 la orele 15:00, xxxxx a fost adus cu automobilul de model „Audi100” Break, ce aparține cet. Motelica Vladimir, în barul „Tandem”, cauzându-i leziuni corporale ușoare (conform actului de examinare medico legală nr.282) (f.d.17, vol. I); procesul verbal de cercetare la fața locului din data de 07.02.2013, cu planșă fotografică (f.d.34-50, vol. I); procesul verbal de examinare a obiectului din data de 08.02.2013, cu planșă fotografică prin care au fost fixate caracteristicile individuale ale automobilului de model „Audi100”, cu care au fost transportați minorii la barul „Tandem” (f.d.51-55); raportul de examinare medico legală nr. 283 din 23.11.2012, potrivit căruia la xxxxxx, a fost depistat traumatism craniu-cerebral închis cu comoție cerebrală care au putut fi pricinuite la timpul indicat și în circumstanțele indicate și se referă la categoria leziunilor corporale ușoare (f.d.57, vol. I); raportul de expertiză medico legală nr.238 D din data de 10.12.2012, potrivit căruia la xxxxx s-a depistat traumatism craniu - cerebral închis cu comoție cerebrală și au putut fi pricinuite prin acțiunea unui corp dur contondent sau lovitură de acesta, posibil la timpul indicat și se referă la categoria leziunilor corporale ușoare, puteau fi

pricinuite și prin lovire cu pumnii sau palme. Nu se exclude pricinuirea leziunilor corporale depistate prin căderea corpului din poziție verticală (f.d.87, vol. I); raportul de expertiză medico-legală nr.239 D din 12.12.2013, conform căruia xxxxx a suferit leziuni corporale ușoare sub formă de traumatism craniu-cerebral închis cu comoție cerebrală (f.d.102, vol. I); ordonanța privind ridicarea de obiecte și documente din data de 13.02.2013, prin care s-a dispus ridicarea unui CD de la bănuitul Motelica V. (f.d.200, vol. I); procesul-verbal de ridicare din data de 13.02.2013, prin care a fost ridicat un CD de la bănuitul Motelica V. (f.d.201, vol. I); procesul-verbal de examinare a obiectului din data de 15.02.2013, în cadrul căruia a fost fixat conținutul imaginii înregistrate pe CD (f.d.202-203, vol. I); procesul-verbal de confruntare din data de 11.03.2013, între bănuitul Motelica Gh. și martorul Clișciuc V. (f.d.223-224, vol. I).

Astfel că, instanța de apel a constatat că, probele administrate pe cauză corespund cerințelor stipulate de art.101 CPP, adică sunt pertinente, concludente, utile, ele fiind în coroborare între ele și demonstrând deplin comiterea de către inculpatul Motelica Vladimir a faptelor prejudiciabile, care se încadrează în baza art.164 alin.(2) lit. b), c) Cod penal.

13.4. Instanța de apel a considerat corectă soluția primei instanțe privind excluderea din actul de învinuire a semnelor calificative de comiterea actului de răpire din interes material însă această parte a învinuirii instanța de apel a lăsat-o fără soluționare deoarece nu a fost contestată de partea acuzării, iar semnul calificativ agravant cum este răpirea mai multor persoane de două persoane a fost înlăturat pe motiv, că în urma analizei probelor s-a dispus achitarea lui Motelica Gheorghe de sub învinuirea adusă, fiind confirmat comiterea infracțiunii doar de către Motelica Vladimir.

În ce privește acțiunile civile înaintate de către părțile vătămate xxxxx către inculpații Motelica Vladimir și Motelica Gheorghe instanța de apel stabilind, că n-au fost confirmate unele daune materiale suportate de părțile vătămate, și nu există nici un temei legal pentru încasarea daunei morale a considerat că acțiunile civile sunt neîntemeiate și urmează a fi respinse cu atât mai mult, că părțile vătămate nu s-au prezentat în instanță și nu au susținut acțiunea civilă.

La fel, instanța de apel a menționat și despre persoanele care au înaintat acțiunile civile acestea fiind reprezentanți legali a victimelor minore, însă părțile vătămate la moment au atins vârsta majoratului fără a se prezenta în instanță și a susține acțiunile înaintate.

Instanța de apel a menționat, că concluzia instanței de fond, la capitolul numirii pedepsei inculpatului corespunde stării de drept și întemeiată din punct de vedere al principiilor și criteriilor stabilirii pedepsei penale.

La fel, instanța de apel a menționat și susținut poziția corectă a primei instanțe privind aplicarea art. 90 CP, de altfel această soluție nici nu a fost atacată de procuror.

14. Decizia instanței de apel a fost atacată cu *recurs ordinar* de către acuzatorul de stat, procuror în procuratura de Circumscripție Bălți – Prisacari Lilia și inculpatul Motelica Vladimir.

14.1. În motivarea cererii de recurs **procurorul** a indicat, ca temei de declarare a recursului prevederile art.427 alin.1) pct.6) CPP, deoarece decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și pct.12) - faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Indică recurentul că, nu este de acord cu concluzia instanței de apel „că probele susținute de procuror în învinuirea inculpaților nu pot fi puse la baza sentinței de condamnare în învinuirea formulată inculpaților în baza art.164 al.2 lit. b),c),e) Cod penal și că în cadrul judecării cauzei nu au fost aduse probe veridice incontestabile care ar demonstra că în acțiunile inculpaților se conțin elementele infracțiunii incriminate lui Motelica Vladimir și Motelica Gheorghe”.

Vinovăția inculpaților, indică acuzarea că a fost dovedită integral prin probele administrate la materialele cauzei care la finalizarea urmăririi penale au fost prezentate pentru cunoștință cu materialele învinuiților Motelica Vladimir și Motelica Gheorghe și apărătorului lor n-au contestat careva probe existente în materialele cauzei penale.

La finalizarea urmăririi penale și prezentarea pentru a face cunoștință cu materialele cauzei penale la 29.0.2013, învinuiții Motelica Vladimir și Motelica Gheorghe și apărătorul lor n-au contestat careva probe existente în materialele cauzei penale.

Considera recurentul, că în acțiunile inculpaților sunt prezente toate trei elemente constitutive a infracțiunii de răpire, fiind înaintată învinuirea în baza art. 164 CP și nu în baza art.166 CP, „privațiunea ilegală de libertate” ce țin de comiterea infracțiunilor de către minori competența exclusivă a procurorului, nu putea fi vorba de audierea lor, și aducerea acestor persoane în proprietatea personală a inculpatului pentru a clarifica chestiuni legate de sustragere, este mod de citare și locul, prevăzut pentru această ia organele de stat.

Nu este de acord procurorul cu motivele invocate în apel, susținute de apărător și consideră că instanța de fond a judecat cauza în volumul în care a fost înaintată învinuirea, de către procurorul care a instrumentat cauza, potrivit declarațiilor părților vătămate și a reprezentanților acestora, la fel este confirmat și prin documente medicale, că în privința a doi din cei 6 sau 7 minori a fost aplicată forța fizică de către Motelica Vladimir, iar în privința celorlalți a fost aplicată forța psihică, iar inculpații si-au asumat însuși rolul organului de urmărire penală în vederea identificării făptuitorului în schimbul de a se adresa la Inspectoratul de Poliție Fălești, Procuratura pe faptul de furt din averea proprietarului.

La fel, acuzarea nu este de acord cu faptul că instanță de fond, n-a argumentat semnul calificativ prevăzut de lit. f) al.2 art.164 Cod penal, adică comiterea infracțiunii din interes material.

Reieșind din cele expuse, solicită procurorul, admiterea recursului, casarea deciziei Curții de Apel Bălți din 19 februarie 2018 cu remiterea cauzei la o nouă examinare în aceeași instanță în alt complet de judecată.

14.2 În motivarea recursului său **inculpatul** a indicat, temeiurile prevăzute la art.427 alin.1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală și anume:

- instanța de apel prin decizia din 19.02.2018 i-a înrăutățit situația în apelul declarat de avocatul Radu Holban, fapt ce constituie o încălcare flagrantă a dreptului la un proces echitabil garantat de art.6 CEDO și art.324 alin.(1), 325 alin.(2) CPP, cu toate că instanța de apel a stabilit un termen de probă mai mic decât prima instanță.

- însăși învinuirea formulată în rechizitoriu este confuză și neclară. Ea nu conține elementele componente infracțiunii de răpire a persoanei, nu se conține nimic referitor la faptul că părțile vătămate ar fi fost capturate, că ar fi fost reținute, că ar fi fost private de libertate și în ce anume au constatat aceste acțiuni în raport cu fiecare parte vătămată;

- fapta reținută de instanța de apel expusă, în decizia din 19.02.2018 nu conține elementele obligatorii ale componentei infracțiunii de răpire a persoanei (latura obiectivă), și anume, nu conține nimic referitor la faptul că părțile vătămate ar fi fost capturate, că ar fi fost reținute, că ar fi fost private de libertate;

- instanța de apel și instanța de fond au admis o eroare gravă de fapt la adoptarea deciziei din 19.02.2018 când au conchis privitor la faptul că partea vătămată xxxxx a fost răpită de la domiciliul său la data de 23.11.2012 în jurul orei 15.00;

- modalitatea de motivare a soluției, denotă faptul că instanța de apel nu a acordat deplină eficiență prevederilor art.414 și art.417 Cod de procedură penală, hotărârea instanței nefiind motivată suficient, argumentele părții apărării, în cea mai mare parte, au rămas fără apreciere. În cazul de față, de către partea apărării a fost contestată credibilitatea declarațiilor părții vătămate xxxx, a mamei sale Manoli Ina și bunicii Clișciuc Valentina, audiați în calitate de martori;

- instanța de apel a trecut cu vederea circumstanțele descrise și nu s-a pronunțat deloc asupra motivelor apelului bazate pe declarațiile martorilor Diaciuc Mihail, Bulgac Igor și Saviuc Aliona;

- este inadmisibilă reținerea rapoartelor de examinare medico legală a părților vătămate xxxxx în calitate de probe admisibile la rejudecarea cauzei în apelul declarat, or aceste rapoarte sunt în afara limitelor învinuirii formulate în rechizitoriu, adică care s-au produs după momentul transportării părților vătămate la barul „Tandem”, din or. Fălești;

- în textul învinuirii formulate în rechizitoriu nu este indicat nimic despre aplicarea violenței fizice, că li s-ar fi cauzat careva leziuni corporale și că aceste fapte au fost constatate prin careva rapoarte de expertiză medico-legale.

Reieșind din cele expuse solicită inculpatul admiterea recursului, casarea deciziei, cu adoptarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care să fie achitat.

15. La recursurile ordinare declarate de către procuror și inculpatul Motelica Vladimir, în conformitate cu prevederile art.431 alin.(1) pct.1¹ Cod procedură penală, au fost depuse referințe de către acuzatorul de stat, care a solicitat respingerea ca inadmisibil recursul declarat de inculpat, și partea vătămată xxxxx care a indicat că susține recursul declarat de procuror și cere să fie casată decizia Curții de Apel Bălți din 19.02.2018 cu remiterea cauzei la o nouă examinare în

aceiași instanță în alt complet de judecată menționând că, nu s-a prezentat în ședința de judecată pe motiv că, a fost plecat peste hotarele țării, iar mamei sale i-a fost interzis să participe, deoarece el are deja vârsta de 18 ani.

16. Judecând recursurile ordinare în raport cu motivele invocate și materialele cauzei, Colegiul penal lărgit consideră că acestea urmează a fi respinse din următoarele considerente.

Conform prevederilor art.424 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art.427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, or, art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Potrivit textului recursurilor se invocă ca temei de casare a deciziei instanței de apel de către **procuror** prevederile art.427 alin.1) pct.6) Cod procedură penală, susținând, că decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și pct.12) că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită,

iar de către inculpatul Motelica Vladimir prevederile art.427 alin.1) pct.6) Cod procedură penală, susținând, că decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și pct. 8) Cod de procedură penală, indicând, că nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire.

16.1.Referitor la temeiurile de recurs invocate de recurenți, atât de către procuror cât și de către inculpat, prin prisma pct.6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, care stabilește, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, **Colegiul penal lărgit** constată că, temeiurile menționate nu și-au găsit confirmare, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin.1), 5), 417 alin.8) Cod de procedură penală, hotărârea cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată. Instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor relevante invocate în apelul avocatului în numele inculpatului motivarea soluției corespunde dispozitivului hotărârii atacate, dispozitivul fiind expus clar și instanța de apel nu a admis nici o eroare gravă de fapt.

În această ordine de idei, Colegiul penal remarcă faptul, că potrivit art. 414 alin. 1) Cod de procedură penală instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Prevederile art. 414 alin.5) Cod de procedură penală stabilesc că, instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit prevederilor art. 417 alin.8) Cod de procedură penală decizia instanței

de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Colegiul constată că temeiul la care se referă autorii recursurilor nu persistă în cauză, deoarece din decizia instanței de apel rezultă că probele administrate au fost analizate obiectiv și a fost dat răspuns la toate argumentele apărării expuse în apel.

De fapt, din textul recursului atât a procurorului, cât și a inculpatului Motelica Vladimir, Colegiul penal atestă, că autorii critică aprecierea probelor administrate de ambele instanțe, considerând-o ca necorespunzătoare circumstanțelor de fapt ale cauzei, temei, care nu se încadrează în prevederile legale ale art.427 Cod procedură penală.

Colegiul penal menționează că, potrivit art.101 alin.(2)-(3) Cod de procedură penală, instanța apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege. Nici o probă prezentată de părți nu are o valoare dinainte stabilită pentru instanța de judecată.

Înfăptuirea justiției penale, implică efectiv obligațiunea instanței de judecată să-și întemeieze hotărârile pronunțate numai pe certitudinea dobândită pe bază de probe decisive, complete, sigure, în măsură să reflecte realitatea obiectivă (faptele supuse judecății). Numai așa se formează convingerea izvorâtă din dovezile administrate în cauză, că adevărul - infracțiunea dedusă spre soluționarea instanței - este, fără echivoc, cea pe care o înfățișează realitatea reconstituită ideologic cu ajutorul probelor.

În opinia Colegiului penal, instanța de apel, în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, a examinat complet și obiectiv probele administrate la dosar, verificându-le sub aspectul pertinentei și concludenței, atât pe cele obținute în procesul urmăririi penale cât și în cadrul ședințelor de judecată, cât ale apărării atât și ale acuzării, fapt ce face, ca concluzia despre nevinovăția lui Motelica Gheorghe privind săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.164 alin. 2) lit. b), c), e) Cod penal, și concluzia despre vinovăția inculpatului Motelica Vladimir privind săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.164 alin. 2) lit. b), c) Cod penal să fie întemeiată și legală.

Astfel, la concluzia enunțată instanța de apel a ajuns, în rezultatul verificării probelor, descrise în pct.13.3 al prezentei decizii, care au fost apreciate conform art.101 Cod procedură penală, iar careva temei de a considera că concluzia instanței de apel este eronată la caz lipsește.

În ce privește dezacordul procurorului cu concluzia instanței de apel „*că probele susținute de procuror în învinuirea inculpaților nu pot fi puse la baza sentinței de condamnare în învinuirea formulată inculpaților în baza art.164 al.2 lit. b),c),e) Cod penal și că în cadrul judecării cauzei nu au fost aduse probe veridice incontestabile care ar demonstra că în acțiunile inculpaților se conțin elementele infracțiunii incriminate lui Motelica Vladimir și Motelica Gheorghe*”, Colegiul penal la caz, reține că din totalitatea probelor prezentate de acuzare, apreciate de instanța de apel, Motelica Gh. a fost achitat de comiterea infracțiunii incriminate din lipsa în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii, instanța și-a argumentat

concluzia enunțată, constatând, că probele prezentate în susținerea actului de învinuire adus lui Motelica Gheorghe, în realitate dovedesc doar prezența lui Motelica Gheorghe la acțiunile de răpire a părților vătămate, dar nu dovedesc prezența în acțiunile acestuia elementelor constitutive a infracțiunii de răpire a acestora, și anume: latura obiectivă și subiectivă, concluzie, care este argumentată, bazată pe aprecierea probelor verificate în apel, pe care instanța de recurs o însușește, considerând argumentele recurentului irelevante, lipsite de suport legal și probator.

Or, potrivit art.8 alin. (2), (3) Cod procedură penală, nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăția sa. Concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuitului, învinuitului, inculpatului.

Totodată, Colegiul penal este solidar cu concluzia instanței de apel privind condamnarea inculpatului Motelica Vladimir, în baza art. art.164 al.(2) lit. b), c) Cod penal cu semnele calificative *de răpire a mai multor persoane săvârșită cu bună știință asupra unor minori*, constatând fapta de răpire a minorilor, după cum se descrie în *pct.13.2. al prezentei decizii*. Or, din probele enunțate, instanța de apel întemeiat s-a ajuns la concluzia, *că inculpatul Motelica Vladimir*, profitând de vârsta fragedă a minorilor, despre care cunoștea cu certitudine că nu au vârsta de 18 ani, profitând de imposibilitatea de a opune rezistență, suspectând că aceștia au participat la comiterea unei sustrageri de la barul ce-i aparține, *prin constrângere psihică*, în privința minorilor xxxxx, iar în privința minorului xxxxx, *prin înșelăciune*, i-a urcat în automobilul său personal de model „Audi 100„, cu n/î xxxxx și i-a deplasat la barul „Tandem” situat în xxxxx.

Această concluzie este legală, argumentată, bazată pe cumulul de probe, verificate și apreciate de instanța de apel, iar argumentele inculpatului *Motelica Vladimir*, precum că el nu a avut intenția de a-i răpi, minorii mergând benevol, iar el a avut doar intenția de a ajuta la investigarea infracțiunii de sustragere care a avut loc în barul ce-i aparține, nu pot fi reținute, or, investigarea infracțiunilor în privința minorilor este o prerogativă exclusivă a procurorului, iar la caz, nu s-a stabilit că inculpatul *Motelica Vladimir* a acționat legal, fiind în drept, să ia minorii din mediul în care se aflau sub un pretext, ca ulterior să le solicite acestora informații despre circumstanțele sustragerii bunurilor din barul „Tandem” și persoanele pe care le suspecta că au participat la sustragerea respectivă, aceștia fiind privați deplin de libertate în perioada aflării lor în automobil.

În astfel de circumstanțe, nu pot fi reținute argumentele invocate de inculpat în recurs precum că *”în acțiunile lui lipsește latura obiectivă și subiectivă a infracțiunii, nefiind dovedit faptul, că părțile vătămate au fost capturate, reținute, sau private ilegal de libertate, elemente care nu sunt imputate acestuia prin rechizitoriu, și nici nu se confirmă faptul constrângerii psihice, sau înșelăciunii aplicate asupra părților vătămate”*, or, acestea sunt neîntemeiate, or, instanța de apel, a reținut ca fiind dovedită fapta anume de răpire a părților vătămate, fără a

depăși limitele învinuirii înaintate, în baza aprecierii probelor în strictă conformitate cu legislația în vigoare.

În această ordine de idei, Colegiul penal lărgit constată că, instanța de apel s-a pronunțat asupra circumstanțelor de fapt și de drept relevante și și-a motivat concluziile în baza cumulului de probe administrate în cauză, cărora le-a dat o apreciere justă și obiectivă, prin prisma art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, ceea ce contrazice argumentele aduse de *recurenți și anume de către procuror*, că inculpații urmau a fi condamnați în baza art.164 al.(2) lit. b), c) și e) Cod penal, și *de către inculpatul Vladimir Motelica*, care susține că el urma să fie achitat. Prin urmare, se constată că au fost respectate prevederile art. 101 Cod de procedură penală și instanța de apel nu a făcut o altă încadrare juridică decât cea în baza căreia inculpatul a fost pus sub învinuire, întemeiat fiind excluse semnele calificative prevăzute la lit. e) și f).

Astfel, instanța de recurs reține, că nu s-a găsit confirmare nici temeiul invocat de procuror în recurs, prevăzut la pct.12) alin.1) art. 427 Cod de procedură penală, precum că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, fiindcă în asemenea abordare se subînțelege că totuși inculpatul a săvârșit o careva infracțiune, însă aceasta nu a fost încadrată juridic corect.

La fel, nu poate fi reținut nici argumentul acuzării precum că nu este de acord cu faptul că instanța de fond, n-a argumentat semnul calificativ prevăzut de lit. f) al. 2 art.164 Cod penal, adică *comiterea infracțiunii din interes material*, or, după cum s-a menționat, procurorul n-a contestat cu apel hotărârea primei instanțe, deci nici nu poate invoca în recurs argumentul dat.

Or, potrivit al.(2) art.427 Cod procedură penală, temeiurile menționate la alin.(1) pot fi invocate în recurs doar în cazul în care au fost invocate în apel sau încălcarea a avut loc în instanța de apel.

16.2. Colegiul penal apreciază ca nefondată și critica *inculpatului* sub aspectul pct. 8) alin.(1) art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde.

Sub acest aspect se menționează că, temeiul invocat de inculpat precum că „*nu sunt întrunite elementele infracțiunii*” este prezent atunci, când instanța ce a judecat cauza a comis în această parte o eroare de drept, cum ar fi situația prin care în hotărârea judecătorească s-a făcut referire la săvârșirea infracțiunii, dar nu au fost stabilite faptele sau împrejurările de fapt care corespund elementelor constitutive ale infracțiunii respective. Prin urmare, temeiul la care se face trimitere în recurs inculpatul Motelica Vladimir, nu este aplicabil în speța examinată din punct de vedere al prezenței erorii de drept, care ar determina necesitatea casării deciziei instanței de apel.

Așadar, temeiul invocat include cazurile când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele constitutive, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

La caz însă, conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată detaliat și multiaspectual în textul deciziei instanței de apel, iar careva temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea acestor probe nu s-au stabilit, deoarece ele au fost obținute cu respectarea normelor de procedură penală.

Prin urmare, Colegiul penal conchide că situația de fapt a fost just stabilită de către instanța de apel în urma analizei coroborate a întregului ansamblu probator administrat și expus în pct.13.3 al prezentei decizii, încadrarea juridică dată faptelor inculpatului Motelica Vladimir este corectă și corespunde situației de fapt reținute, întemeiat instanța de apel ajungând la concluzia că sunt îndeplinite în prezenta speță condițiile tragerii la răspundere penală a inculpatului Motelica Vladimir pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.164 alin.(2) lit. b), c) Cod penal.

Argumentul recurentului precum că „*instanța de apel prin decizia din 19.02.2018 i-a înrăutățit situația în apelul declarat de avocatul Radu Holban, fapt ce constituie o încălcare flagrantă a dreptului la un proces echitabil garantat de art. 6 CEDO și art. 324 alin. (1), 325 alin. (2) CPP, cu toate că instanța de apel a stabilit un termen de probă mai mic decât prima instanță*” nu poate fi reținut or, la examinarea apelului, instanța de apel a ținut cont de limitele învinuirii, expuse în rechizitoriu și legal a constatat fapta comisă de inculpatul Motelica Vladimir, ca fiind dovedită, în rezultatul verificării probelor examinate în prima instanță, cercetate suplimentar în apel, fără a depăși limitele învinuirii, excluzând semnul calificativ prevăzut la lit. e) art.164 al.2 Cod penal –comiterea infracțiunii de către două persoane, în rezultatul achitării inculpatului Motelica Gheorghe, de fapt, i-a ameliorat situația.

Nefondat este și argumentul inculpatului precum că, „*învinuirea formulată în rechizitoriu este confuză și neclară, iar fapta reținută de instanța de apel expusă, în decizia din 19.02.2018 nu conține elementele obligatorii ale componentei infracțiunii de răpire a persoanei (latura obiectivă), și anume, nu conține nimic referitor la faptul că părțile vătămate ar fi fost capturate, că ar fi fost reținute, că ar fi fost private de libertate,*”, or, după cum s-a menționat, prezența în acțiunile inculpatului atât a elementelor care caracterizează latura obiectivă a infracțiunii imputate, cât și a celor care caracterizează latura subiectivă a acestei infracțiuni, a fost dovedită prin materialele cauzei acumulate în cadrul urmăririi penale și examinate în cadrul ședințelor judecătorești. Astfel, se constată că în cauză s-au stabilit toate elementele componente ale infracțiunii imputate lui Motelica Vladimir.

În această ordine de idei, Colegiul reține că, la caz s-a constatat cu certitudine faptul că anume inculpatul, Motelica Vladimir contrar voinței părților vătămate, i-a privat de libertate, pe xxxxxx prin înșelăciune, iar pe ceilalți, prin constrângere psihică, i-a urcat în automobil său, cu scopul dobândirii unor informații despre circumstanțele sustragerii bunurilor din barul „Tandem”, aceștia fiind privați de libertate pe perioada aflării lor în automobil.

Argumentul recurentului precum că, *„instanțele de fond au admis o eroare gravă de fapt la adoptarea deciziei din 19.02.2018, când au conchis privitor la faptul că partea vătămată xxxxx a fost răpit de la domiciliul său la data de 23.11.2012 în jurul orei 15.00”*, nu poate fi reținut, ca fiind unul irelevant, or, indicarea eronată a orei nu este temei de casare a deciziei instanței de apel.

Cu referire la constatările respective, instanța de recurs menționează că, potrivit prevederilor art.251 alin. (3) Cod de procedură penală, nulitatea prevăzută în alin. (2) al aceluiași articol nu se înlătură în niciun mod, poate fi invocată în orice etapă a procesului de către părți și se ia în considerare de instanță, inclusiv din oficiu, dacă anularea actului procedural este necesară pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei. Totodată, alin.(4) al aceluiași articol prevede că încălcarea oricărei alte prevederi legale, decât a celei prevăzute în alin.(2), atrage nulitatea actului dacă a fost invocată în cursul efectuării acțiunii – când partea este prezentă, sau la terminarea urmăririi penale – când partea ia cunoștință de materialele dosarului, sau în instanța de judecată – când partea a fost absentă la efectuarea acțiunii procesuale, precum și în cazul în care proba este prezentată nemijlocit în instanță.

Alegația inculpatului în ce privește credibilitatea declarațiilor părții vătămate xxxxx, a mamei sale Manoli Ina și bunicii Clișciuc Valentina, audiați în calitate de martori, la fel nu poate fi reținută or, potrivit deciziei contestate (f.d.121 vol. IV) instanța de apel s-a expus asupra acestui argument și anume că, apelantul nu a indicat care sunt motivele ce ar pune la îndoială veridicitatea declarațiilor martorilor menționați. Pe când instanța de apel a menționat, că gradul de rudenie nu influențează la expunerea circumstanțelor cunoscute nemijlocit de persoanele date, cu atât mai mult aceste circumstanțe au fost expuse de acestea în prezența inculpaților care urmau să obiecteze aceste declarații în procesul examinării cauzei.

În ce privește argumentul inculpatului precum că *„este inadmisibilă reținerea rapoartelor de examinare medico legală a părților vătămate xxxxxx în calitate de probe admisibile la rejudecarea cauzei în apelul declarat, or aceste rapoarte sunt în afara limitelor învinuirii formulate în rechizitoriu, adică care s-au produs după momentul transportării părților vătămate la barul „Tandem”, din or. Fălești, iar în textul învinuirii formulate în rechizitoriu nu este indicat nimic despre aplicarea violenței fizice, că li s-ar fi cauzat careva leziuni corporale și că aceste fapte au fost constatate prin careva rapoarte de expertiză medico-legale”*, la fel nu poate fi reținut deoarece instanța de apel corect a reținut în calitate de probe aceste rapoarte or, din declarațiile părților vătămate rezultă că într-adevăr după transportarea acestora în barul „Tandem” inculpatul le-a cauzat leziuni corporale.

Totodată, instanța de apel nu a depășit limitele învinuirii, după cum indică inculpatul or, acel fapt că în învinuire nu este imputată aplicarea violenței fizice față de părțile vătămate nu-l absolvă pe acesta de răspunderea penală pentru acțiunile de răpire conform art.164 alin.(2) lit. b), c) Cod penal cu semnele calificative *de răpire a mai multor persoane săvârșită cu bună știință asupra unor minori* ci dimpotrivă confirmă declarațiile părților vătămate și combat afirmațiile inculpatului precum că părțile vătămate au venit la barul „Tandem” benevol.

Suplimentar, instanța de recurs, contrar celor afirmate de către recurenți, constată că decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la emiterea soluției contestate, precum și motivele adoptării ei, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală, decizia instanței de apel fiind bine argumentată, motivată și în concordanță cu prevederile art. 394 Cod de procedură penală.

În situația în care instanța și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret în împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, o curte de apel poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (Garcia Ruis contra Spaniei, Hei le contra Finlandei.)

Având în vedere cele expuse, instanța de recurs conchide că decizia instanței de apel este legală și, în scopul evitării repetării inutile a alegațiilor instanței, își însușește argumentele enumerate în decizia instanței de apel, fapt ce este în deplină concordanță cu jurisprudența și practica Curții Europene pentru Drepturile Omului, care în cauza *Albert vs România* din 16.02.2010, în pct.37 al hotărârii a statuat că, dacă art.6 § 1 din Convenție obligă instanțele să își motiveze deciziile, acesta nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk împotriva Țărilor de Jos, 19 aprilie 1994, pct. 61, seria A nr. 288*). Cu toate acestea, noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă care nu și-a motivat decizia, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară fie prin alt mod, să fi examinat totuși în mod real chestiunile esențiale supuse atenției sale și să nu se fi mulțumit să confirme pur și simplu concluziile unei instanțe inferioare (*Helle împotriva Finlandei, 19 decembrie 1997, pct. 60, Culegere de decizii și hotărâri 1997-VIII*).

Potrivit art.435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, judecând recursul instanța respinge recursul ca inadmisibil.

Reieșind din considerentele menționate supra, Colegiul penal lărgit a ajuns la concluzia de respingere a recursurilor declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți – Pasat Liliana și inculpatul Motelica Vladimir, ca fiind vădit neîntemeiate.

În conformitate cu prevederile art.434, 435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, Colegiul lărgit,

DECIDE :

Respinge ca inadmisibile recursurile ordinare, declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți – Pasat Liliana și inculpatul Motelica Vladimir, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 19 februarie 2018, în cauza penală privindu-i pe *Motelica Vladimir xxxxx și Motelica Gheorghe xxxxx*, cu menținerea deciziei atacate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la data de 11 iulie 2018.

Președinte

Cobzac Elena

Judecători

Boico Victor

Burduh Victor

Filincova Svetlana

Visternicean Dumitru